

Bədənində 7 qəlpə gəzdirən qazi

Rəşadətli Ordumuzun şanlı qələbəsi ilə başa çatan Vətən müharibəsi düşmənin çirkin niyyətlərini gözündə qoydu. Vətənə canlarını qiymətdən çəkinməyən, ölümün üstünə gedən, yaralansa belə, döyüşlərdən çəkinməyən oğullarımızdan biri də 1991-ci il avqust ayının 3-də Laçın rayonunun Zərbux kəndində anadan olan Vəliyev Arzuman Ənvər oğludur.

O, Vətən müharibəsi başlayanda Azərbaycan Respublikasının Səfərbərlik və Hərbi Xidmətə Çağırış üzrə Dövlət Xidmətinin Füzuli və Laçın rayonlarının bölmələrinə müraciət edib. Arzuman Vəliyev deyir ki, Vətənin ən çətin günlərində mənim də Azərbaycan oğlu kimi borcum idi ki, düşmən qarşısına çıxım: "Buna görə də orduya konüllü yazılaraq evə qayıtdım. Səbrim çatmadı. 109 məlumat bürosundan Müdafiə Nazirliyinin Səfərbərlik və Hərbi Xidmətə Çağırış üzrə Dövlət Xidmətinin Laçın rayon bölməsinin telefon nömrəsini öyrəndim. Zəng etdim ki, məni niyə aparmırsınız, axı, könüllü yazılmışam? Bildirdilər ki, narahət olma, çağırılacaqsan. Beləliklə, 2020-ci il oktyabrın 1-də ön cəbhəyə yola düşdüm..."

Döyüş yolu Füzuli, Cəbrayıl, Xocavənd, Qubadlı rayonlarının azad edilməsi uğrunda əməliyyatlardan keçən Arzuman beləcə, Vətənə xidmət borcunu ləyaqətlə verdi. Deyir ki, buradan onunla birlikdə döyüşlərə, əslində, torpaqlarımızın azgün düşməndən azad edilməsi əməliyyatlarında iştirak etmək üçün yola çıxan dostlarından ikisini itirib. Yaralananları, qazi kimi geri dönmələri də az olmayıb: "...Bakıdan mənimlə birlikdə ön cəbhəyə yola düşənlərdən Nəcəfov Etibar Mehman oğlu və Cabarov Sahgündüz Həbil oğlu ilə birlikdə Milli Qəhrəman Şükür Həmidovun dəstəsinə idik. Oktyabrın 22-də Qubadlının mərkəzinə hücumu hazırladıq. Səhər saat 3-4 olardı. Komandirimiz Şükür Həmidovla birlikdə bir neçə hərbi qulluqçumuz və könüllülərimiz bu əməliyyatda qəhrəmanlıqla döyüşərək düşməne xeyli itki verdik. 35 nəfərlik dəstəməzlə Qubadlıya mərkəzdən deyil, Laçın yolu ilə girmək qərarına gəldik. Gecənin zülmət qaranlığı əməliyyatın uğurla başa çatmasına kömək edirdi. Səhər saat 4-də düşmənin gözləmədiyi məqamda hücumu keçib onları haqladıq. Səngərdən qaçmayan, bizə müqavimət göstərmək istəyən erməni silahlı quldurlarının meyitləri üst-üstə qalaqlandı. Biz düşmənin canlı qüvvəsini məhv etməklə yanaşı, onların silah-sursatlarını da ələ keçirdik. Lakin gündüz

saat 10-11 arası düşmənin sanitar məşinindən bizə yenidən atəş açılmağa başlayanda cavab verməyə məcbur olduq. Bu, onların cəzası idi: biz heç vaxt təcili yardım məşinina güllə atmamışıq, əksinə, həmişə imkan verirdik ki, yaralıları və ölənləri cəsədlərini götürsünlər. Bunun özü də düşməne sarsıdıcı, psixoloji bir zərbə idi. Bu dəfə özləri məcbur etdilər ki, onları tərksilah edək.

Düşmənlər tərəf bizim mövqelərimizi öyrəndikdən sonra 120 millimetrlik kəşetli iriçaplı silahlarla bizi atəşə tutmağa başladılar. Bundan sonra yaralananlarımız və şəhidimiz oldu. Onlar bizi atəşə tutanda iki döyüş yoldaşımız ağır yaralandı. Birinin ayağını dizdən aşağı qəlpə apardı. Şəhid və yaralımızı oradan çıxarmaq istəyəndə yenə bizi minaatanla atəşə tutdular..."

Arzuman deyir ki, bu dəfə atəşin dalğasına düşdü. "Dalğa" onu 4-5 metr kənara tulladı. Ayağa qalxıb irəli qaçanda minaatanla yenidən vurdular. Mərmi bir az uzağa düşdüyü üçün qəlpəsi onu 2-3 metr kənara tulladı. Qalxmaq istədi, amma bacarmadı. Belindən aşağı heç nə hiss etmirdi. Fikirləşdi ki, yəqin həm öz çəkisi, həm bronjilet, kasqa, silah, patronlaş, maqazinlər, qumbaralar və əlavə olaraq bir çanta da ehtiyat götürdüyü güllənin ağırlığı imkan vermir qalxmağa. Sən demə, ağır yaralanıb, amma istədiyi ağırlarını hiss eləmir: "İstədim birtəhər qalxım ayağa. Qalxdım da. Son nəfəsimizə kimi düşməne can verməyə cəyimizə and içmişdik. Ona görə də birtəhər durdum. Addım atanda yerə yıxıldım, ayağım tab gətirmədi. Sürünə-sürünə bir az qabağa getdim. Hiss elədim ki, bədənim isinir, gözlərim qaralır. Baxdım ki, bütün bədənim qanın içindədir. Başa düşdüm ki, yaralanmışam..."

"Hələ də düşmən atəşi kəsməmişdi. Orada 4-5 saat qalsam da, kimsənin məndən xəbəri yox idi. Kömək olmadığı üçün bütün ümidlərim üzüldü", - deyən Arzuman əlavə edir: "Özümle bir qumbara, 3 maqazin və silahımı götürdüm. Öz-özümə dedim ki, əgər düşmən gəlsə, nə bacararam döyüşərim. Qum-

baranı da ona görə götürdüm ki, əgər əsir düşsəm, özümü partladım.

Yalnız axşam saatlarında cənub bölgəsindən olan iki döyüşçü qardaşım yeməyə gedərkən məni gördü. O gün oktyabrın 25-i idi. Mənə dedilər ki, səni çatdıracağıq arxaya. Sağ olsunlar, məni götürdülər, dağ-dərələrlə zülmə girdik. Ağrıya dözə bilmirdim. Ona görə də dedim ki, silahımı verin, məni burada qoyub gedin. Nə döyüşə bilərəmsə onu da edəmə, artıq gedə bilmirəm. Məni aldadırdılar ki, "lap az qalib, bu təpəni də aşağı, maşın oradadır". Belə-belə oktyabrın 26-da səhər saat 7-8 radələrində məni çatdırdılar maşına. Mənə elə gəlir ki, döyüş dostlarım, ən azı 13-14 saat yol gəlmişdilər. Yəni məni orada buraxmayıb gətirdilər. Həm də təkcə məni yox, daha bir nəfərimizin də sağ ayağı dizdən aşağı yox ildi, qəlpə aparmışdı. Bizi çatdırdılar Həkəri çayının sahiline..."

...Qubadlıda maşın cayı keçə bilməyib. Onları orda düşürüb yerə uzadıblar. Cəbrayıldan "Ural" markalı maşın çağırıblar. Bir saatdan sonra gələn maşınla yaralıları Cəbrayıldan ermənilərin atıb qaçdığı "sancaştı"ya çatdırıblar. Orada ilk yardımdan sonra təcili yardımla Füzuli rayonunun Əhmədbəyli kəndindəki xəstəxanaya gətiriblər. "Bir gün orada qaldım. Sabahısı gün məni Bakıya, Papanindəki Hərbi Xəstəxanaya gətirdilər. Hərbi hospitalda 7 qəlpə yarası ilə bir ay müalicə olundum. Növbəti müalicəm isə Respublika Xəstəxanasında əsəblərimlə bağlı olacaq. Artıq xəstəxana məni qeydiyyata alıb", - deyir Arzuman.

İgidimizin Vətən qarşısındakı xidmətləri dövlət başçısı, Prezident İlham Əliyevin sərəncamları ilə yüksək qiymətləndirilib. "Cəsur döyüşçü", "Füzulinin azad edilməsinə görə", "Qubadlının azad edilməsinə görə", "Cəbrayılın azad edilməsinə görə" və "Xocavəndin azad edilməsinə görə" medalları ilə təltif olunub.

Məhəmməd NƏRİMANOĞLU,
"Azərbaycan"